

C/2023/869

2023.12.8.

**Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleménye – Javaslat európai parlamenti és tanácsi
rendeletre a büntetőeljárás átadásáról**

(COM(2023) 185 final – 2023/0093 (COD))

(C/2023/869)

Előadó: **Vasco DE MELLO**

Felkérés:	Európai Bizottság: 2023.9.20.
Jogalap:	az Európai Unió működéséről szóló szerződés 304. cikke
Illetékes szekció:	Foglalkoztatás- és szociálpolitika, uniós polgárság szekció
Elfogadás a szekcióülésen:	2023.9.5.
Elfogadás plenáris ülésen:	2023.9.20.
Plenáris ülészak száma:	581.
A szavazás eredménye: (mellette/ellene/tartózkodott)	209/0/6

1. Következtetések és ajánlások

1.1. A vizsgált rendeletre irányuló javaslat célja, hogy a büntetőeljárások tagállamok közötti átadására vonatkozó közös rendszer létrehozásával orvosolja az európai elfogatóparancs rendszerének hiányosságait, és ezáltal egyrészt elkerülje, hogy több tagállamban redundáns módon folytassanak le ugyanazon cselekménnyel és ugyanazon szereplőkkel kapcsolatos büntetőeljárásokat (a *non bis in idem* elve), másrészt pedig megelőzze a büntetőeljárás lefolytatásának elmaradásából eredő büntetlenség jelenségét és csökkentse annak előfordulási gyakoriságát.

1.2. Ennek érdekében egységes szabályokat állapít meg a büntetőeljárások átadása és átvétele terén folytatott tagállamközi együttműködésre vonatkozóan.

1.3. Másrészt a vizsgált javaslat célja egy olyan közös digitális struktúra létrehozása, amely lehetővé teszi az érintett ügyiratok továbbítását.

1.4. Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság (EGSZB) üdvözli az Európai Bizottság kezdeményezését a témában.

1.5. A szöveg bizonyos vonatkozásait illetően azonban az EGSZB úgy véli, hogy bizonyos pontokat ki kell egészíteni vagy javítani kell.

1.6. Az érintett felek alapvető jogait illetően például az EGSZB szerint kifejezetten hivatkozni kell mind az emberi jogok európai egyezményére, mind pedig az Európai Unió Alapjogi Chartájára, illetve más, az alapvető jogok védelmét célzó jogi aktusokra.

1.7. Az EGSZB felhívja a figyelmet arra a tényre, hogy ez a javasolt rendelet nem használható fel annak biztosítására, hogy a gyanúsítottak/vádlottak az eljárási normák alkalmazása révén számukra kedvezőbb jogrendszer alá kerüljenek.

1.8. Az EGSZB üdvözli azt a döntést, hogy a folyamat felgyorsítása érdekében közös digitális eszközöket vezetnek be, amelyek kialakítását európai alapokból kell finanszírozni.

1.9. Ugyanakkor – amint már korábbi véleményeiben is említette – ragaszkodik ahhoz, hogy fenn kell tartani a papíralapú kommunikációs csatornát is, tekintettel azokra, akik különböző okokból nem férnek hozzá az információs technológiához.

1.10. Az EGSZB úgy véli, hogy a teljes fordítási folyamatot a lehető legkörülmények között kell elvégezni, és nem szabad megengedni a mesterséges intelligencia vagy más gépi eszközök emberi beavatkozás nélkül történő alkalmazását.

1.11. Az EGSZB szerint a jogalkotási dokumentumnak jogot kell biztosítani a felek számára arra, hogy az ügyiratok nem megfelelő fordítása miatt magasabb szintű bírósághoz forduljanak.

1.12. Az EGSZB – korábbi véleményeiben is kifejtett – meglátása szerint képzést kell biztosítani valamennyi jogi szakember, valamint más szereplők, például a fordítók számára is ebben a témában.

1.13. Az EGSZB véleménye szerint rendelkezni kell arról, hogy milyen módszert kell alkalmazni az itt vizsgált jogi aktus alkalmazása esetén felmerülő negatív joghatósági összeütközések rendezésére.

1.14. Az EGSZB rámutat arra, hogy törölni kell azt a lehetőséget, hogy a megkereső hatóság az átadás elfogadása esetén ne a teljes ügyiratot, hanem annak csak egy részét küldje el a megkeresett hatóságnak.

1.15. Ez kiküszöböli az önkényesség lehetőségét, amelynek az ügyirat részleges átadása nyilvánvalóan teret adhat.

2. Háttér

2.1. A személyek, a tőke, az áruk és a szolgáltatások szabad mozgásán alapuló egységes térség árnyoldala, hogy a bűncselekményeket is határokon átnyúló módon lehet végrehajtani.

2.2. A társadalmak emberemlékezet óta az államra ruházzák a törvénysértők és a bűncselekmények elkövetői megbüntetésének hatáskörét, szemben a kölcsönösségen és a „szemet szemért, fogat fogért” talio-elven alapuló magán-igazságszolgáltatással.

2.3. Az állam szuverén hatalmának szerves, központi jellemzője a *ius puniendi*, vagyis annak lehetősége, hogy az állam megbüntesse azokat, akik a területén megsértik a törvényeit, és így bűncselekményeket követnek el, vagy akik külföldön az állampolgáraival szemben bűncselekményt követnek el⁽¹⁾.

2.4. Ez a szuverén hatalom annyira fontos az államok számára, hogy a legtöbb alkotmány az ezen a területen történő jogalkotás kizárólagos hatáskörét a parlamentre ruházza.

2.5. A *ius puniendi* állam általi alkalmazásakor azonban – mivel annak eredménye szélsőséges esetben egy polgár szabadságtól való megfosztása lehet – minden esetben szem előtt kell tartani egy sor megingathatatlan alapvető polgári jogot. Ez megvédi a polgárokat az esetleges visszaélésektől és az önkényes magatartásformáktól, amelyek olyannyira jellemzőek azokra, akik nem tartják tiszteletben a jogállamiságot.

2.6. Mindezek miatt az egységes piac megléte számos kihívást jelent a büntető igazságszolgáltatás alkalmazása szempontjából.

2.7. Ennek a transznacionális térségnek a létezése, ahol a személyek, a tőke, az áruk és a szolgáltatások szabadon mozoghatnak az államok között, a bűnelkövetőkkel szembeni, szintén transznacionális szintű büntetőeljárás indításának lehetősége nélkül teret engedhet annak, hogy más országok területén büntetlenül kövessenek el bűncselekményeket, illetve valódi menedékhelyeket hozhat létre a bűnözők számára.

(¹) Meg kell jegyezni, hogy az, hogy egy adott területen elkövetett bűncselekményre külföldi jogot alkalmazzanak, az adott terület állampolgárai számára mindig is az állami szuverenitás elvesztésének egyértelmű megnyilvánulása volt – lásd például a XIX. század végén Kínában kialakult helyzetet, amikor az európaiak arra kényszerítették a kínai államot, hogy tegye lehetővé állampolgáraik magánjoghatóság előtti, a származási országuk jogával összhangban történő bíróság elé állítását.

2.8. Az európai integráció előrehaladtával a biztonság és a büntető igazságszolgáltatás területén egyre sürgetőbb lett a szorosabb együttműködés szükségessége. Ez kezdetben a kiadatásról és az igazságügyi együttműködésről szóló, a tagállamok közötti különböző szerződések⁽²⁾ megkötésével valósult meg, ami ahhoz vezetett, hogy ez a kérdéskör immár szerepel az Európai Unió működéséről szóló szerződésben (EUMSZ) is, egyrészt az Unió és a tagállamok közötti megosztott hatáskörként, másrészt pedig annak rögzítésével, hogy az Unió egy, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséget alkot⁽³⁾.

2.9. Így az egyes államok által aláírt igazságügyi együttműködési és kiadási szerződéseken alapuló kormányközi együttműködésről – amelyben a döntéshozatali hatáskör megoszlik a végrehajtó hatalom és az igazságszolgáltatás között – elmozdulás történt egy olyan együttműködési rendszer irányába, amelyben a döntéshozatali jogkör az illetékes igazságügyi hatóságok kezében van, a végrehajtó hatalom pedig nem avatkozik be, és – a kiadási eljárással ellentétben – teljesen ki van zárva ebből a folyamatból.

2.10. Ez a paradigmaváltás, amelyet – amint azt már említettük – az EUMSZ is rögzített, a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok kölcsönös elismerésének elvén alapul⁽⁴⁾.

2.11. A szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térség azonban csak akkor létezhet az Európai Unióban, ha egyensúly van a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének elvei között. Ennek hiányában a látszólagos és totalitárius biztonság és jogérvényesülés nevében sérülhetnek a valamennyi polgárt megillető alapvető jogok, szabadságok és biztosítékok.

2.12. A kölcsönös elismerés elvének alkalmazásába vetett bizalom érdekében a tagállamoknak egyenlő vagy egyenértékű módon tiszteletben kell tartaniuk a polgárok alapvető jogait. Így az elismerés helye szerinti illetékes hatóság bízhat az elismert bírósági határozat végrehajtásában, és bizonyos lehet annak megtörténtében.

2.13. A kölcsönös elismerés elve a büntetőjog területén először az európai elfogatóparancsban valósult meg⁽⁵⁾, később pedig más, hasonló jellegű jogalkotási eszközökben, többek között például az európai nyomozási határozatban⁽⁶⁾.

2.14. Az európai elfogatóparancs rendszere a polgárokat megillető jogok, szabadságok és biztosítékok tiszteletben tartása mellett rögzíti a kölcsönös elismerés elvét⁽⁷⁾.

3. Általános megjegyzések

3.1. Ez rendeletre irányuló javaslat, amely a büntetőeljárások egyik tagállamtól a másiknak történő átadásának módját szabályozza, az európai elfogatóparancshoz hasonlóan úgyszintén a nemzetközi bűnözés, többek között a szervezett bűnözés elleni hatékonyabb és gyorsabb fellépés eszköze.

⁽²⁾ E tekintetben lásd az 1957. évi európai kiadási egyezményt, a kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló, 1959. április 20-i európai egyezményt, a büntetőeljárás átadásáról szóló, 1972. május 15-i európai egyezményt, a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezményt, valamint a különböző tagállamok között létrejött számos több- vagy kétoldalú kiadási szerződést.

⁽³⁾ Lásd az EUMSZ 3. cikkének (2) bekezdését és 4. cikke (2) bekezdésének j) pontját, valamint V. címét, különösen a 67. és a 82. cikket.

⁽⁴⁾ A büntetőügyekben hozott bírósági határozatok kölcsönös elismerésének elve, amelyet az EUMSZ 67. cikkének (3) bekezdése rögzít, végső soron azt jelenti, hogy egy tagállam illetékes hatósága elismer egy másik tagállambeli illetékes hatóság által hozott bírósági határozatot, aminek joghatása az elismerés helye szerinti államban várhatóan egyenértékű lesz azzal, amit a helyi nemzeti illetékes hatóság határozata váltana ki. (Lásd: Manuel Monteiro Guedes – *Do mandado de detenção europeu* [Az európai elfogatóparancsról], 65. o., Almedina, Coimbra, 2006). A bírósági határozatok kölcsönös elismerésének elve ellentétes a kiadási szerződésekre jellemző kettős büntethezesség elvével, amely szerint a kiadatáshoz a gyanúsítottnak vagy vádlottnak felrótt cselekménynek mind a megkereső, mind a megkeresett állam joga szerint bűncselekménynek kell minősülnie.

⁽⁵⁾ Az európai elfogatóparancsról lásd a Tanács 2009/299/IB kerethatározatával (a Tanács 2009/299/IB kerethatározata [2009. február 26.] a 2002/584/IB, a 2005/214/IB, a 2006/783/IB, a 2008/909/IB és a 2008/947/IB kerethatározat módosításáról a személyek eljárási jogainak megerősítése, valamint a kölcsönös elismerés elvének az érintett személy megjelenése nélkül lefolytatott eljárásokat követően hozott határozatokra való alkalmazásának előmozdítása tekintetében [HL L 81., 2009.3.27., 24. o.]) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározatot (HL L 190., 2002.7.18., 1. o.).

⁽⁶⁾ Az európai nyomozási határozatról lásd a büntetőügyekben kibocsátott európai nyomozási határozatról szóló, 2014. április 3-i 2014/41/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL L 130., 2014.5.1., 1. o.).

⁽⁷⁾ Ez tökéletesen kiténik az elismerés helye szerinti ország illetékes hatósága által az európai elfogatóparancs végrehajtásának megtagadásához felhozható indokok felsorolásából, az elfogatóparancs alkalmazási korlátaiból, és végül a gyanúsított/vádlott eljárási jogainak megállapításából.

3.2. Az európai elfogatóparancs rendszerétől eltérően azonban az Európai Bizottság az itt vizsgált javaslattal az Európai Unió egészére kiterjedő igazságügyi együttműködés egységes és közvetlenül alkalmazandó eszközének létrehozására törekszik.

3.3. Az új rendelettel az európai elfogatóparancs rendszerének hiányosságait kívánja orvosolni, illetve javítani igyekszik az európai büntető igazságszolgáltatás hatékonyságát és színvonalát – egyrészt annak elkerülésével, hogy több tagállamban redundáns módon folytassanak le ugyanazon cselekménnyel és ugyanazon szereplőkkel kapcsolatos büntetőeljárásokat, másrészt pedig a büntetőeljárás lefolytatásának elmaradásából eredő büntetlenség jelenségének megelőzésével és előfordulási gyakoriságának csökkentésével.

3.4. Ez azonban nem valósítható meg a személyek alapvető jogainak az eljárás során történő teljeskörű tiszteletben tartása nélkül, különös tekintettel a legkiszolgáltatottabbakra, a fogyatékossgal élő személyekre és a gyermekekre.

3.5. A vizsgált rendeletjavaslat további célja, hogy növelje a jogbiztonságot a bírósági eljárások tagállamok közötti átadásával kapcsolatban.

3.6. Az EGSZB fontosnak tart minden olyan kezdeményezést, amely a határokon átnyúló – és különösen a szervezett – bűnözés elleni küzdelemre irányul a tagállamokban ⁽⁸⁾.

3.7. Az Európai Unió területén működő és az európai társadalmak szempontjából rendkívül káros tevékenységet kifejtő bűnszervezetek ellen határozottan és közösen kell fellépni. Az ennek elmaradásából eredő büntetlenség nyilvánvalóan nem kívánatos.

3.8. Annak ellenére, hogy ezen a jogalkotási területen az Unió és a tagállamok között megoszlanak a hatáskörök ⁽⁹⁾, az EGSZB merésznek tartja az Európai Bizottság jogalkotási eszköz-választását, amelynek értelmében rendeletre tesz javaslatot. Ez a téma ugyanis rendkívül érzékeny kérdés a tagállamok számára, hiszen – amint fentebb részleteztük – az állam szuverenitásának szerves részét képező hatásköréről van szó.

3.9. Az EGSZB azonban úgy véli, hogy a rendelet a legjobb választás, mivel ez az egyetlen módja annak, hogy megvalósuljon az eljárások valamennyi tagállamban történő egységesítésére irányuló célkitűzés ⁽¹⁰⁾.

3.10. Amint az egyébként a jogalkotási tervezet indokolásában is szerepel, csak a büntetőeljárások átadására vonatkozó közös szabályok révén biztosítható a határokon átnyúló bűnözés elleni hatékony küzdelem.

3.11. Az EGSZB helyénvalónak tartja azt a módszert, amivel a vizsgált rendeletre irányuló javaslatban elérték a polgárok alapvető jogainak védelmét – mind a gyanúsítottat/vádlottat, mind pedig a sértettet illetően –, azaz egyrészt az átadás megtagadási okainak tételes felsorolását, másrészt a gyanúsított/vádlott és az áldozat meghallgatáshoz és fellebbezéshez való jogának rögzítését.

3.12. Az EGSZB ugyanakkor úgy véli, hogy a rendeletre irányuló javaslatban kifejezetten hivatkozni kell mind az emberi jogok európai egyezményére, mind pedig az Európai Unió Alapjogi Chartájára, illetve más, az alapvető jogok védelmét célzó jogi aktusokra ⁽¹¹⁾.

⁽⁸⁾ Az EGSZB véleményében (Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleménye – A Bizottság közleménye az Európai Parlamentnek, a Tanácsnak, az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak és a Régiók Bizottságának – Az igazságszolgáltatás digitalizációja az Európai Unióban – Lehetőségek eszköztára [COM(2020) 710 final]) (HL C 286., 2021.7.16., 88.o.) úgy vélte, hogy az igazságszolgáltatás digitalizálása kulcsfontosságú eszköz annak biztosításához, hogy az európai térséget súlyosan károsító bűncselekmények elleni küzdelem terén a tagállami hatóságok között valódi együttműködés valósuljon meg.

⁽⁹⁾ Lásd az EUMSZ 4. cikke (2) bekezdésének j) pontját.

⁽¹⁰⁾ Ez föderalizációs folyamatot indíthat el, amelynek során ügyelni kell a nemzeti érzelmek tiszteletben tartására.

⁽¹¹⁾ Fontos meghatározni a védelem tárgyát képező alapvető jogok fogalmát, még akkor is, ha az Európai Unió Alapjogi Chartájának 51. cikke előírja, hogy a tagállamoknak tiszteletben kell tartaniuk ezeket a jogokat „amennyiben az Unió jogát hajtják végre”, függetlenül attól, hogy az elsődleges vagy másodlagos jog-e.

3.13. Az EGSZB felhívja a figyelmet arra, hogy annak lehetősége, hogy a büntetőeljárásokat a törvényesség elvét⁽¹²⁾ alkalmazó államoktól a lehetőség elvét⁽¹³⁾ alkalmazó államoknak adják át, a bűnelkövető számára kedvező tényező lehet, amit kihasználhat annak érdekében, hogy enyhébb büntetést kapjon, ami viszont aláaknázhatja a vizsgált javaslat által kitűzött célokat⁽¹⁴⁾.

3.14. Az EGSZB rendkívül pozitívnak tartja, hogy az ügyeknek a tagállamok igazságügyi hatóságai közötti átadására digitális eljárások útján kerülhet sor.

3.15. Ugyanakkor fenn kell tartani a papíralapú kommunikációs csatorna használatának lehetőségét is, és biztosítani kell, hogy az információ mindenki és különösen a legkiszolgáltatottabbak számára hozzáférhető legyen⁽¹⁵⁾.

3.16. Az EGSZB azonban hangsúlyozza, hogy ehhez nem elegendő egy közös szabályok alapján működő egységes alkalmazást létrehozni. Uniós szinten olyan, robusztus infrastruktúrát kell kialakítani, amelyet valamennyi tagállam közösen használ, és amely interoperábilis a tagállamok által használt különböző rendszerekkel.

3.17. Amint arra már korábbi véleményeiben⁽¹⁶⁾ is rámutatott, az EGSZB úgy véli, hogy az ezzel kapcsolatos beruházást az Unió által biztosított forrásokból kell fedezni.

3.18. Az EGSZB – amint arra már korábbi véleményeiben⁽¹⁷⁾ is utalt – úgy véli, hogy ahhoz, hogy ezt a jogszabályt megfelelően végre lehessen hajtani, képzést kell biztosítani a jogi szakemberek számára ebben a témában, valamint az eljárás tagállamok közötti továbbítását támogató egész digitális rendszer használatával kapcsolatban.

3.19. Ennek a képzésnek szem előtt kell tartania a gyanúsítottak/vádlottak, a tanúk és a kiszolgáltatott áldozatok sajátosságait és szükségleteit.

3.20. Bár a képzésnek különösen a bírakat és az ügyészeket kell megcéloznia, az EGSZB úgy véli, hogy fontos fejleszteni az igazságszolgáltatási folyamat egyéb kulcsszereplőinek, például az ügyvédeknek, a fordítóknak és más szereplőknek a képzését is⁽¹⁸⁾.

3.21. Az EGSZB hangsúlyozza, hogy az átadott eljáráshoz kapcsolódó valamennyi dokumentum fordításának maximálisan pontosnak és megbízhatónak kell lennie.

3.22. Fontos, hogy a tagállamoknak biztosítaniuk kell az eljáráshoz kapcsolódó dokumentumok fordításának megbízhatóságát.

3.23. Az EGSZB szerint a rendeletre irányuló javaslatban meg kellene határozni egy olyan szabályt, amely megtiltja, hogy a fordításokat gépi vagy informatikai eszközök, illetve mesterséges intelligencia használatával készítsék el.

3.24. Az emberi beavatkozás nélkül készült fordítás téves következtetésekhez, és ennek következtében nem megfelelő tárgyaláshoz és rossz ítélethez vezethet.

⁽¹²⁾ A jogelmélet szerint a büntetőeljárásban a törvényesség elve azt jelenti, hogy az igazságügyi hatóság jogilag köteles a büntetőeljárást lefolytatni, és nincs lehetőség arra, hogy a büntetést a gyanúsítottal/vádlottal való alku útján határozzák meg.

⁽¹³⁾ A törvényesség elvével ellentétben a lehetőség elve szerint a büntetőeljárást lefolytató igazságügyi hatóság alku kínálhat a gyanúsítottak/vádlottak a vele szemben kiszabandó büntetés mértékéről, és a bíróságnak csupán az a szerepe, hogy elfogadja az elért megállapodást.

⁽¹⁴⁾ Az itt vizsgált rendeletjavaslat nem szolgálhat eszközzül a gyanúsított/vádlott számára annak eléréséhez, hogy a felderítés során vele szemben alkalmazott kényszerítő intézkedéseket vagy a rá kiszabható büntetést „felpuhítsa”.

⁽¹⁵⁾ Az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság véleménye – Javaslat európai parlamenti és tanácsi rendeletre a határokon átnyúló polgári, kereskedelmi és büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés és az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférés digitalizációjáról, valamint az igazságügyi együttműködés területén egyes jogi aktusok módosításáról (COM(2021) 759 final – 2021/0394 (COD)); Javaslat európai parlamenti és tanácsi irányelvre a 2003/8/EK tanácsi irányelvnek, a 2002/465/IB, a 2002/584/IB, a 2003/577/IB, a 2005/214/IB, a 2006/783/IB, a 2008/909/IB, a 2008/947/IB, a 2009/829/IB és a 2009/948/IB tanácsi kerethatározatnak, valamint a 2014/41/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvnek az igazságügyi együttműködés digitalizálása tekintetében történő módosításáról (COM(2021) 760 final – 2021/0395 (COD)) (HL C 323., 2022.8.26., 77. o.).

⁽¹⁶⁾ HL C 286., 2021.7.16., 88.o.

⁽¹⁷⁾ HL C 323., 2022.8.26., 77. o. és HL C 286., 2021.7.16., 88.o.

⁽¹⁸⁾ Lásd: „A jogérvényesülés biztosítása az EU-ban – A 2021 és 2024 közötti időszakra szóló európai igazságügyi képzési stratégia” (COM(2020) 713).

3.25. Az EGSZB felhívja a figyelmet arra, hogy az eljárás részét képező dokumentumok fordításának költségei gyengébb minőségű fordításokat eredményezhetnek, ami az eljárási szereplőket megillető jogok és biztosítékok sérüléséhez vezethet.

3.26. Az EGSZB úgy véli, hogy a gyanúsított/vádlott, valamint az áldozat számára biztosítani kell a jogorvoslathoz/fellebbezéshez való jogot az eljárásban használt fordításokat érintő kérdésekkel kapcsolatban.

3.27. Végetetül két záró megjegyzés:

3.28. A rendeletre irányuló javaslat nem nyújt megoldást arra az esetre, ha a joghatóságok között negatív összeütközés merülne fel.

3.28.1. Más szóval, ha a megkeresett állam igazságügyi hatósága megtagadja az eljárás átadását, felmerülhet annak a lehetősége, hogy a büntetőeljárás nem folytatódik, mivel mindkét érintett tagállam hatóságai úgy vélik, hogy nem rendelkeznek joghatósággal a büntetőeljárás lefolytatására.

3.28.1.1. Az EGSZB szerint rendelkezni kell az ilyen konfliktusok rendezésére szolgáló bírósági eljárásról, például hatáskörrel lehetne felruházni az Európai Unió Bíróságát az efféle konfliktusok megoldására.

3.28.2. Végetetül az EGSZB úgy véli, hogy a büntetőeljárás átadásának elfogadását követően a megkereső hatóságnak az ügy valamennyi iratának eredeti példányát vagy másolatát kell továbbítania, azok fordításával együtt.

3.28.2.1. Az EGSZB szerint tehát törölni kell azt a lehetőséget, hogy csupán az ügy iratai „megfelelő részeinek” továbbítása kötelező, hiszen ez aláássza a gyanúsított/vádlott vagy az áldozatok védelemhez való jogát.

3.28.2.2. Ezáltal elkerülhető, hogy önkényesen csak azokat az iratokat küldjék el, amelyek egyes felek számára előnyösebbek lehetnek.

Kelt Brüsszelben, 2023. szeptember 20-án.

az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság
elnöke
Oliver RÖPKE